

Hangolódásul a János napra: Rudolf Steiner: Mihály-imagináció – részlet

"Az emberi organizmusban, az év körforgásában mindig más és más folyamatok játszódnak le. A nyári időben az azzal való áthatottság játszódik le benne, amit a külső, az anyagi világban a kénnek, szulfurnak nevezünk. Belső szulfurizálódás az, amelyet az ember fizikai-éteri lényében átél, amikor a nyári Napot, a nyári Nap-hatásokat átéli. Amit az ember, mint a számára használható materiális ként, szulfurt magában hord, annak egész más jelentősége van az emberben nyáron, a nyárközép idején, mint a tél hidegében, vagy a tavasz sarjadó világában. Az emberben levő kén nyáron mintegy tüzesen égő folyamatba jut. Az év körforgásában az emberi természet menetéhez tartozik, hogy ez az ember belsejében lejátszódó szulfurfolyamat a nyári időben különösen felfokozott állapotba kerül. Az anyagnak a különböző lényekben még egészen más titkai is vannak, mint azt a materialista tudomány álmodja.

Így az ember egész fizikai-éteri részét nyáron belső kéntűz hatja át, hogy Jakob Böhme-nek ezt a kifejezését használjuk. Ez azonban lenn marad a tudat alatt, mert rendkívül finom és bensőséges folyamat. De ha ez a folyamat finom és bensőséges is és ezért a közönséges tudat számára nem észlelhető, azért - amint az ilyen folyamatoknál mindig is lenni szokott - rendkívül mélyreható jelentőségű a kozmikus történés szempontjából.

Ez a szulfurizálódási folyamat, amely az emberi testekben a nyáridőben lejátszódik, ha az ember számára finoman, intimen és észrevétlenül játszódik is le, a kozmosz fejlődése szempontjából mérhetetlen sokat jelent. Sok minden történik a kozmoszban, amikor nyáron az emberek belsejükben szulfurikusan világítani kezdenek. Mert nemcsak a szentjános-bogarak világítanak János-nap körül. Ha a többi bolygóról a planetáris lények letekintenek a Földre, akkor János-nap körül azt látják, hogy az emberek belseje világítani kezd, akkor mint valami világító lényt látják az embert.

Ez a szulfurizálódási folyamat. Az emberek a nyárközép idején elkezdnek kifelé a kozmosz felé világítani a többi planetáris lényeknek, mint ahogy a szentjános-bogarak János-nap körül világítanak a mezőn.

Ami azonban a kozmikus megfigyelés számára, fenséges szépségű látvány, mert gyönyörű asztrális fény, amelyben az emberek nyáron a kozmoszba kisugárzanak, ami így ragyogó fenséges szépségű látvány, az teszi egyúttal lehetővé, hogy Ahriman a maga hatalmával hozzáférközzék az emberhez. Mert ezekkel az emberben szulfurizálódó anyagokkal az Ahrimani hatalom igen közeli rokonságban van. És míg egyfelől azt látjuk, hogy az emberek a János-napi fényben kifelé sugároznak a kozmoszba, addig másfelől Ahriman a maga sárkányszerűségében, kígyószerűségében mintegy rátekerőzik ezekre az asztrális fényben a kozmoszba kisugárzó emberekre, és igyekeznek őket behálózni, befogni, lehúzni őket az álomszerűbe, alvásszerűbe, tudattalanba. Úgyhogy az emberek annak a veszélynek vannak kitéve, hogy attól az illúzió-játéktól, amelyet Ahriman a sugárzó, a kozmikus sugárzó emberekkel űz, ezek kozmikus álmodókká válnak, és ezzel a kozmikus álomba merüléssel az ahrimani hatalmak zsákmányává lesznek. És ennek a kozmoszban is jelentősége van.

Amikor nyáron egy bizonyos csillagképből a meteorokövek hatalmas rajokban hullanak a Földre, amikor a kozmikus vas lehull a Földre, akkor ebben a vasban, ebben a kozmikus vasban, ebben a kozmikus meteorvasban, amelyben olyan mérhetetlen nagy gyógyító erő rejlik, ebben a vasban küldik az Istenek a fegyvert a világító-sugárzó embereket kígyószerűen körülfontni akaró Ahriman ellen. Ez az erő, amely a meteorokövekben, a meteorvasban a Földre lehull, az a kozmikus erő, amellyel az Istenek le akarják győzni az Ahrimani hatalmakat, amikor az ősz közeledik.

És annak, ami kinn a kozmikus térben a maga fenséges nagyságában lejátszódik, amikor augusztusban a meteor-rajok az asztrális fényben beleragyognak az emberek sugárzó ragyogásába, annak, ami így kinn a kozmoszban grandiózusan lejátszódik, megvan a maga finom, látszólag kicsi, de éppen csak térbelileg kicsi ellenképe az emberi vérben lejátszódó folyamatban.

Az emberi vért a vas nem olyan materiális módon hatja át, mint ahogy azt a mai tudomány elképzei, hanem mindenütt szellemi-lelki hatásra nyomul be a vérbe a rettegés, félelem, gyűlölet ellen küzdve. Azok a folyamatok, amelyek minden kis vértestecskében lejátszódnak, amikor a vassal való egyesülés végbemegy, az emberben kicsiben hajszállra ugyanazok, mint ami akkor játszódik le, amikor a meteor a levegőn át fénylőn, ragyogón lezúg a Földre. Meteorhatás érvényesül az emberben, az ember belsejében, amikor a vas átjárja az embert és ez a meteorhatás a vérért, a vérnek a félelemtől való megszabadításáért történik. Mert a félelemtől, a rettegéstől való megszabadítás áramlik bele a vassal az emberbe.

És ahogyan az Istenek a meteorkövekkel küzdenek a kígyóalakjával az egész Földön félelmet elterjeszteni akaró szellem ellen, küzdenek azzal, hogy a vasat belesugározzák, belesugároztatják ebbe a félelem-atmoszférába, amely a legintenzívebb a nyár vége felé, amikor az ősz közeledik — , amit itt az Istenek csinálnak ugyanaz történik az ember belsejében is, amikor a vas áthatja a vért. - Mindezt csak akkor értjük meg, ha egyrészt ennek belső szellemi jelentőségét megértjük, másrészt, ha felismerjük az emberben lejátszódó kénképződés, az emberben lejátszódó vasképződés és a kozmoszban lejátszódó történések összefüggését.

Az ember kitekint a kozmoszba, amikor egy ilyen meteor, egy ilyen csillaghamu a téren áthalad, és ugyanakkor az Istenek iránti mély alázattal így szól magában: ami ott kinn a kozmikus tereken történik, az történik állandóan kicsiben benned, benned is hullanak ezek a csillaghamuk, amikor a vasképződés az egyes vértestecskében lejátszódik. Csupa csillaghamu, csupa kis csillaghamu az életed. És ez a belső csillaghamu-hullás, amely tulajdonképpen a vér életét egy másik oldalról nézve jelenti, ez a belső csillaghamu-hullás különösen jelentékeny az ősz közeledtével, amikor a kénfolyamat a maga teljében van. Akkor, amikor az a ragyogás, amelyről beszéltem, az embernek ez a szentjános-bogárráváálása eljön, akkor megjelenik az ellenerő is, mint az ember belsejében milliószámra permetező vérmeteorok rajzása.

Ez a belső embernek a kozmoszsal való összefüggése."